

מועדוני-הלילה ריקים

קנות והווי — השתנה" מסביר צפריה. "הם הפכו ליושבי-בית עם בעיות כלכליות ובעיות פרנסה. בכלל, הטעם השתנה. היום אנשים אלה נעלמו, יחד איתם נעלמו האידיאלים של המולדת, ושל האהבה. גדל דור שלפני שבע שנים היה בן שבע-עשרה, היום הוא בן עשרים וחמש. הדור הזה הוא הלכות של המועדונים, הוא ספוג אוירה של זקרוזים, טחיסט ושייק. נוסף לכל זה עלה בינתיים הגורם הכספי. אם בזמנו קיבל אמן בעל רמה, כמו אסתר רייכשטט, למשל, 650 לירות לחודש, היום הוא עולה 6000 לירות. וזה נוסף על תזונה מורדת והוצאות שוטפות, שעלו פי ארבע וחמש, בהשוואה למחיר הכרטיס שעלה רק פי שניים.

"מאחר וטעמו של הלכות השתנה, התאימו את עצמם מרבית המועדונים לטעם החדש. הם הגדילו את התזמורת, שינו את סוג המוסיקה, והמועדונים הפכו לאלמות-ריקודים. מיספר מקומות-הבילוי גדלו כל בית-מלון פתח מועדון-לילה. רובם עובדים על הפסידים. אבל יש להם אפשרויות רבות."

"כמה פעמים אפשר?"

פרייר אינו אופטימי. "לכן המועדונים נים עושים רושם שהם ריקים. הם לא ריקים, פשוט אין יותר אנשים. מאז ש" החברנו את המקום, לפני שנה, חלה ירידה. אין בעייה של מחירים, כי אצל החברים אנחנו ממילא לוקחים את המחירים הישנים, כמו שעושים הדיסקוטקים."

זמורה של זמרת הפולקלור הישראלית מתי עינב צטיין 99, ריק המועדון ברוב הימים. וזאת למרות ועדו, שלמה צפריה, טוען שטעמו של הקהל השתנה.

קרוסל, וחלק במועדון הלסביות בפאריס — היא והוא. זהו. אני נאמן לקהל שלנו, אני עושה את זה בשבילו. אני בטוח שיהיו המונים שיגידו על זה שזה גועל-נפש, אבל הם כולם יבואו.

"המיוזיקה-הול שלי יגמור את הדיסקוט-קים. בכלל, לדעתי, הפתיחה של הדיסקוט-קים היא גם הסוף שלהם. כי כל הילדים הללו, מנהלי הדיסקוטקים, מרמזים את עצי-מם. הקהל הישראלי אוהב כל דבר חדש, הוא הולך עם הרוח. כשפתחו את יואלס, רצו ליואלס, כשפתחו את שרתון, רצו לשרתון. כשפתחו את הילטון, רצו להילטון. אחרי 12 היבטים כל הדיסקוטקים למטי-בה אחת גדולה, עם כל הקשור בזה. את האחירה הזאת לא יכול לתת לקהל שום מועדון-לילה המכבד את עצמו.

"מספיק שהיו שני סקנדלים, שיפורסמו בעיתונות עליידי בעל או אשה קנאית, כדי שהדיסקוטקים יתחסלו. הסקנדל הראשון יג-מור להם את העסק".

מועדון-הלילה השני של מוצאי-שבת, היה עומר כיאם. גם שם ישבו עשרים איש, וגם שם הופיעה זמרת מצויינת, זמרת הפולק-לור הנפלאה — מתי עינב. היא טרה, ופפו ליוה אותה. מי זה פפו? זהו הגיטריסט מסי-פר אחד של ישראל.

מולדת ואהבה

פעם, עוד לפני שנה, איאפשר היה להיכנס לשם מרוב צפיפות. איאפשר היה לראות את הקהל, מרוב עשן סיגריות. ואיאפשר היה לראות את עשן הסיגריות מרוב אנשים. האווירה הייתה שם תמיד דחור-סה וסוערת.

לא היה שם אף פעם סטריפטויז. אם כן, מה בכל זאת קרה שם? פנינו לשלמה צפריה, והפנינו אליו את השאלה. שלמה צפריה הוא צייר, אבל כבר שבע שנים הוא מנהל את עומר כיאם.

"הדור שחי באחירה של אידיאלים, הרפת-

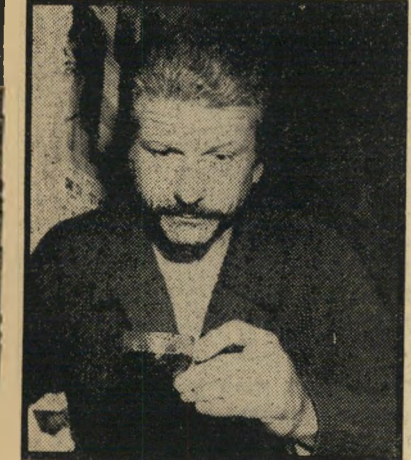
סטריפטויז

המועדון היחיד אור תו מצאנו מלא היה בלתי, וזאת מפני שמופיעה שם סטריפטויז זאית, שזה לה ביקורה השני בארץ, ורוניק.

טיבים גדולים, המקבלים הנחה של חמישים אחוז. אבל יחד עם זה, מה שמציל אותנו זה שהפכנו משרד אמרגנות. אנו מוכרים את האמנים שבתוכנית לנשפים ולערכי בידור. הלילה כבר נגמר, הסיוור הסתיים. חיי-הלילה של תליאביב נגמרו, מה נשמע בי ערים האחרות? בחיפה פועל מולד-דוג, הי מתקיים בזכות מלחי הנמל. בירושלים נפ-הת ערב-ערב המסעדה מנדרון. הקהל מגיע לשם רק במוצאי-שבת, כשתוכנית מיוחדת באה מתליאביב כדי לברר את הירושלמים. באילת נמצאים שני מועדונים, מועדון סוף העולם וחצות-יחצי. שניהם דומים באופיים לעומר כיאם. הם מצליחים להתקיים, כיוון שאין להם בניית-חרות, ויש להם תיירים.

גם הכיום מושך

בארץ, כמו בעולם הגדול, החלה מתפשטת מגיפת הדיסקוטקים. בינתיים נפ-תחו רק שלושה, ובכל זאת הקהל מבובל. הסטריפטויז מושך איתו לצד אחד, שלושת הדיילים החמודים של ויסקי-איגונו מושכים לצד שני, הברים לצד שלישי והכיס והתק-ציב ממשיכים למושך לכל הצדדים.

"אין אהבה!" אין אידיאליזם, הקהל השתנה. הוא נמשך רק אחרי דברים חדשים, פוסק בעל עומר כיאם, שלמה צפריה.

דיסקוטס

הדיסקוטקים מלאים. וזאת ערבי-ערב, כשהקהל אינו יורד מרחבת הריקודים, ומרבה בריקודי-הקבוצות החדשים. בתמונה: המועדון הי-חדש, שנפתח לאחרונה, ויסקי-איגונו, המנוהל על-ידי שלושה דיילים צעירים בעלי-מרץ.

משהו לא נירמלי

זא ענה בפסקנות שאין לערער עליה: "זה לא הסטריפטויז. במקום שאין סטריפטויז מיוחד, עם איזה סנסציה, או איזה אופי מדהים, הקהל לא בא. זה צריך להיות משהו לא נורמלי. סתם התפשטות זה לא כלום. יופי לא קובע, זו מוכרחה להיות סטריפטויז עם אישיות לא רגילה או שם. "הסטריפטויזות הטובה ביותר שהיתה לי היא אסנקה, לפני שנתיים. היא ביצעה אק-טים עם עניבה. הקהל השתגע. כשכתיף היה מועדון של החוג הנוצץ, ובאו אליו אנשים כמו ורה ויצמן, כל מכוון ויצמן, נציגי דהומי וניגריה, נמיר, ראשי ממשלות, כדונו על הפסידים. מאז שפתחנו את העסק להמונים, כתיף נעמד על הרגליים. אנחנו עובדים עם מוסדות כמו התעשייה האווירית של לוד, אגד, דן, בנקים למיניהם, וקאופר-

הדיסקוטקים הם בעיה בכל העולם. הם זולים, כי אין עליהם מיסים. התקליטים עולים פרוטות. אין צוות שצריך לשלם לו הון. ובכלל, כמה פעמים אפשר לראות את התוכנית במועדון?"

"פעם היה הקהל בא בתשע וחצי, היה אוכל, שותה, רואה את התוכנית ורוקד. היום הקהל אוהב להסתובב במקום למקום, האנשים אוכלים במסעדה, שותים באיזה מקום, ובאים אלי לראות את התוכנית. כך שהירידה של עומר כיאם היא לא רק בגלל הסטריפטויז והדיסקוטקים."

מה שנכון הוא, שהאופנה היא הקובעת. עובדה שבר כמו אליבי, או פורטוריקו, היו בנמנם באופנה, ומאו שקמו הדיסקוטקים הם כמעט ריקים.

הערב נמשך. עברנו מעומר כיאם לכיף. השעה היתה מאוחרת. הסטריפטויזות הופיעו. פיה ורוניק התפשטה. האולם היה מלא. הצ-לחנו לתפוס את חיים לוי, בעל המועדון, ולשאול אותו מה הוא עושה כדי למלא

"רק מוכרעים!" רק הופעות של גברים שי-הם נשים, זנשים שהם גברים. הולכות ב-א-רץ. פוסק קובה זילברנינג, בעל צברה.